

[Hans Conrad Koefoed.]

at fordi man nu har forkastet landstinget, så behøver man ikke at forkaste det gode, der er — eller i hvert fald kunne have været — ved et landsting, og jeg har ment, som jeg fremførte det i mit første indlæg, at der kunne have været det gode, at der gennem denne lidt anderledes valg måde kunne være fremskaffet en bestanddel i rigsdagen af en lidt anden kategori end den, der vælges efter valg måden til folketinget. Men dette er jo blevet imødegået, og nu ved jeg, at den letteste måde at imødegå et andet standpunkt på er at misforstå de argumenter, der bliver fremført for dette standpunkt. Jeg er meget ked af, at nu også den højtærede statsminister, tilsyneladende i alt fald, har gjort sig skyldig i de samme misforståelser, som det viste sig at det ærede medlem hr. Holger Eriksen gjorde sig skyldig i i formiddags. Jeg har jo ikke sagt, at jeg ville skaffe en bedre type end folketingsmændene — for at sige det på den måde. Jeg har talt om en anden type. Hvis man vil kalde det en bedre type, vil jeg sige: en bedre type som supplement til en anden bedre type, så har begge parter fået blomster. Det er altså en misforståelse, og jeg har gerne villet korrigerer den, fordi jeg selvfølgelig går ud fra, at misforståelsen ikke var bevidst, og derfor må det være mig, der ikke har udtalt mig klart nok. Den højtærede statsminister mente, jeg havde været inde på at ønske disse folk valgt ved indirekte valg, og sagde, at man derigennem ikke ville få det almene frem. Nej, det har jeg ikke ønsket, jeg har netop ønsket disse repræsentanter valgt ved direkte valg af det samme vælgerkorps, men indenfor bestemte landsdelsområder, områder, hvis størrelse jeg tænker mig snarere lidt mindre end de nuværende landstingskredse, netop fordi jeg ønsker, at det skal være de lokale partiorganisationer, som skal finde de folk frem, jeg dér ønsker valgt. Jeg ønsker ikke valgt specialister, jeg ønsker valgt ganske almindelige mennesker, som har erhvervet sig en position indenfor det område, hvor de hører hjemme, på grundlag af deres arbejde i egen virksomhed og i det offentlige tjeneste. Jeg mener, at rigsdagen ville være vel tjent med at få en del af disse folk ind i rigsdagsarbejdet. Jeg har langtfra talt om en rigsliste. Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) var inde på det. Det ønsker jeg netop ikke, fordi det ville blive de allerøverste

partiorganisationer, der kom til at udpege de folk, der her skulle vælges. Jeg ønsker det lagt ud i mindre områder, for at det kan blive de lokale organisationer, der udpeger de folk, man ønsker valgt. Det er aldrig vælgerne, der bestemmer, hvem de vil vælge; det er partiorganisationerne, som finder de folk frem, de kan stemme på, og ikke andre. Hvis man ville gå så vidt, måtte man vist gå til retsforbundets ideal på dette område, men det tror jeg næppe der er mange der kunne tænke sig.

Jeg synes, at det ønske om ændring af grundloven, som jeg fremførte i formiddags, er meget beskedent; jeg ønsker, at man undlader at fastsætte et bestemt tal i grundlovsforslagets § 28, eller, hvis man ikke vil dette, som jeg anser for det bedste, at man så i alt fald forhøjer det tal, der nu står, noget.

Det glædede mig, at det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) på en måde gav tilslutning til det, jeg her fremførte. Jeg har begrundet mit ønske med, at jeg anser det for at være det i praktisk henseende mest fornuftige i al almindelighed. Det, jeg vil, er at skabe mulighed for før eller senere — helst før — at få en islæt ind i rigsdagen af den kategori, som jeg har udtalt mig om at jeg gerne ser herinde.

Nu siger den højtærede statsminister, at han er helt sikker på, at tallet 179 er det rigtige. Javel, men det må alligevel være sådan, at et tal aldrig kan være noget principielt. Jeg håber derfor, at den højtærede statsminister ikke vil modsige mig, når jeg giver udtryk for ønsket om, at denne paragraf også må være en af dem, der kan komme til drøftelse og blive taget under overvejelse under de kommende forhandlinger.

Udenrigsministeren (Ole Bjørn Kraft):

Jeg har bedt om ordet for at fremsætte en forholdsvis kort bemærkning i anledning af de udtalelser, kommunisternes ordfører fremsatte vendt mod statsministerens redegørelse for forholdene med hensyn til suverænitetsparagraffen i det foreliggende grundlovsforslag. Jeg kan ganske bekræfte den fremstilling, som den højtærede statsminister har givet af hele denne sags udvikling, i hvilken der ikke skjuler sig nogen hemmelighed af nogen som helst art eller noget af det, som den kommunistiske ordfører synes at mene. Det er fuldstændig rigtigt, som den højtærede statsminister meddelte, at i anledning af, at der længe har været diskus-